

Ellen Potter

Ilustrații de
Felicita Sala

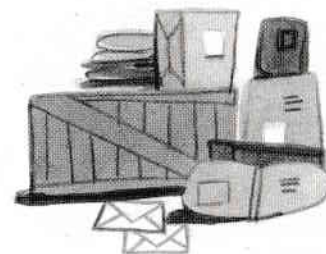
Traducere din limba engleză de
Adriana Bădescu

HUGO ȘI BOONE

DETECTORUL DE MONȘTRI

LITERA

București
2020

1

Monstru la cutie

Departe, în adâncul friguroasei Păduri de Miazănoapte, trăia un tânăr Sasquatch¹ pe nume Hugo. Mai mare decât tine, dar mai mic decât mine, era mai păros decât noi amândoi la un loc. Hugo locuia în apartamentul 1G, din ungherul cel mai îndepărtat al Grotei Dosnice, împreună cu mama, cu tatăl și cu sora lui mai mare, Winnie.

¹ Sasquatch, cunoscut și ca Bigfoot, este o creatură cu înfățișare de maimuță, cu înălțime de 2-3 m și o greutate de aproximativ 230 kg, a cărei existență nu a fost dovedită.

Era o zi de sâmbătă, ziua în care poșta ajungea la Grota Dosnică. Hugo era ultimul dintr-un rând lung format la oficiul poștal, așteptând să vadă dacă ajunsese și pachetul lui. Din când în când, destul de des, își lua avânt și sărea cât de sus putea.

– Ce faci, Hugo? auzi un glas în spate.

Era prietena lui, Gigi. Micuță pentru un dodoloț (așa li se spune copilușilor de Sasquatch), avea o postură excelentă, care o ajuta să pară puțin mai înaltă. Acum ținea în mână o scrisoare.

– Stau la rând, răspunse Hugo.

– Nu, voiam să întreb de ce tot sari așa.

– Încerc să văd dacă pe raftul din oficiu se află un pachet mare. Dacă da înseamnă că e al meu.

Hugo sări din nou, dar nu reuși să vadă peste capetele adulților din fața lui.

– Dar ce e-n pachet? întrebă Gigi.

– Nu sunt sigur. E de la Mad Marvin.

– Mad Marvin? Adică cel care face

Cărțile cu Monștri?

Hugo încuviință.

– Dacă strângi o sută de ambalaje de la Cărțile cu Monștri Mad Marvin și le expediezi prin poștă, Mad Marvin îți trimite înapoi un premiu special. Eu le-am expediat pe ale mele săptămâna trecută. Nimeni în toată Grota Dosnică n-a mai strâns vreodată atâtea ambalaje! se laudă el.

Gigi își încrucișă brațele la piept și îi aruncă o privire severă.

– Hugo, tu crezi că Mad Marvin o să-ți trimită un monstru, nu-i așa?

– Nu, spuse el repede, însă o clipă mai târziu recunosc: De fapt, poate că da.

Deodată, îi veni o idee.

– Hei, Gigi, dacă te urci pe umerii mei, o să poți vedea dacă e vreun pachet mare pe raft, spuse el, dar imediat își aminti că prietenei lui nu-i plăcea să i se sugereze că e mică de statură, așa că adăugă fuguța: Adică, m-aș urca *eu* pe umerii *tăi*, însă tu ai un echilibru mai bun decât mine.

Gigi se gândi o clipă. Un premiu special era totdeauna ceva interesant, chiar dacă n-ar fi fost să fie un monstru. Așa că spuse:

– Bine. Ține asta.

Și-i dădu scrisoarea.

Hugo se lăsă în genunchi, iar ea se cățăară pe umerii lui. Încet, cu grijă, doloțul se ridică în picioare în timp ce Gigi se ținea bine de părul lung de pe ceafa lui.

– Vezi ceva? o întrebă un moment mai târziu.

– O văd pe doamna Rattlebags. E la ghișeu și e nemulțumită de ceva.

– Asta nu-i o noutate, murmură Hugo.

Doamna Rattlebags era mereu nemulțumită de ceva.

– Dar un pachet nu vezi? insistă el, nerăbdător.

– Ba da, răspunse Gigi. Și e atât de mare, încât nici nu l-au pus pe raft. L-au lăsat pe jos.

– Cât e de mare? o iscodi Hugo, încântat, iar ea se gândi o clipă.

– Ai putea ascunde un dodoloț în el, replică în cele din urmă.

– Un dodoloț... sau un monstru, își zise Hugo.

– Și e într-o ladă din lemn, continuă Gigi. Stai... scrie ceva pe ladă. Și primul cuvânt e... ATENȚIE!

ATENȚIE! ăsta era un semn bun, își spuse Hugo. Dacă ai vrea să trimiți un monstru prin poștă, sigur ai scrie ATENȚIE! pe ladă.

– Și ce altceva mai scrie? întrebă el.

Gigi se fâțâi puțin pe umerii lui, după care răspunse:

– Nu văd. Poți să te ridici pe vârfuri?

El se ridică pe vârfurile picioarelor.

– Mai sus! îi ceru ea.

Hugo se ridică pe vârful vârfurilor picioarelor.

– Scrie CONȚINUT VIU! îi spuse Gigi.